

Predica de la Zürich

Duminică, 22 februarie 2015, ora 14⁰⁰

Ewald Frank

Cuvântul de introducere din: Evrei 9:27-28: *„Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară – nu în vederea păcatului – ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă”*; Evrei 13:7-9: *„Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința! Isus Hristos este același ieri și azi și în veci! Să nu vă lăsați amăgiți de orice fel de învățături străine; căci este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mâncări, care n-au slujit la nimic celor ce le-au păzit”*; Evrei 13:17: *„Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de nici un folos*; Luca 8:18: *„Luați seama, dar, la felul cum ascultați; căci celui ce are, i se va da; dar celui ce n-are, i se va lua și ce i se pare că are*; Efeseni 5:15-17: *„Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele. De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului”*.

Dumnezeu nu face niște promisiuni goale. Noi ne putem încrede în ceea ce El a făgăduit. Cerurile, pământul, munții și dealurile pot dispărea, dar cine crede, o va avea. Cuvântul lui Dumnezeu rămâne veșnic adevărat. Este frumos că putem fi adunați aici în prezența lui Dumnezeu.

Împreună cu fratele Erwin Pacheco am făcut o călătorie plină de izbândă în Cuba și trebuie să spun că Dumnezeu a dăruit mult har. În principal s-au adunat oameni din biserici baptiste libere, dar Cuvântul Domnului este întotdeauna același. Noi nu trebuie să fim

atenți la biserici sau direcții de credință. Credința noastră este așa cum spune Scriptura. Noi putem purta cu credincioșie Cuvântul și să-l propovăduim. Călătoria a fost foarte grea, am avut multe nopți nedormite. Zborul spre Cuba a durat 21 de ore; iar înapoi a durat 20 de ore. Dar Domnul a dăruit har. Sunt trei predicatori bapțiști care doresc să se lase botezați biblic: în Numele Domnului Isus Hristos. Cu adevărat Cuvântul Domnului a lovit puternic. Nu știu dacă a fost în ultima sau penultima adunare, când câțiva au venit în față. O femeie a întrebat: „Am voie să mă rog?”. Ea s-a rugat și apoi și-a încheiat rugăciunea în formula trinitară. Eu am întrerupt-o și i-am spus: „Oprește-te! Aceasta este o formulă babiloniană, dar care nu este scrisă în Biblie”. Apoi am folosit ocazia și am ținut o a doua predică: cum să dezbraci și să arunci mantaua babiloniană, să ieși afară din prizonieratul babilonian și să fii sfințit în Cuvântul adevărului. A fost încă o dată prilejul, pe scurt, să pot aduce dumnezeirea și botezul, într-o oră suplimentară, după adunare. Suntem mulțumitori lui Dumnezeu. Fratele Erwin Pacheco se va întoarce în Cuba în al doilea sfârșit de săptămână din luna martie și va face botezul; toți aceia care doresc să se lase botezați au posibilitatea s-o facă. Suntem mulțumitori că Domnul îi cheamă afară pe ultimii din toate popoarele și din toate limbile și noi putem, prin însărcinarea lui Dumnezeu, să purtăm ultimul mesaj al chemării afară, al separării și al pregătirii.

Voi știți că eu mi-am scris pe biblie ce i-a fost spus fratelui Branham în 11 iunie 1933 și ce a spus el în predica din 10 februarie 1960 din Porto Rico. Acolo, la malul fluviului Ohio, erau mulți oameni, reporteri și ziariști, și dintr-o dată lui i s-a spus: „Privește în sus!” „Și când m-am uitat în sus, a venit în jos această lumină. Unii oameni au leșinat; o voce, care a cutremurat întreaga regiune a răsunat, și a spus: «Așa cum Ioan Botezătorul a premers prima venire a lui Hristos tot așa mesajul care ți-a fost încredințat ție va premerge a doua venire a lui Hristos. Nu că eu sunt premergătorul, ci mesajul va fi premergătorul»”. Noi suntem mulțumitori pentru că am primit legătura cu lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu, că Domnul a călăuzit căile voastre și căile mele în așa fel încât, atunci când s-a împlinit timpul, El ne-a deschis înțelegerea pentru Scripturi și noi am putut vedea împlinirea Scripturii – acesta este har și iarăși har.

Frații noștri au dat mărturie despre chemarea afară, despre pregătirea Miresei Mielului. Nu este vorba despre o religie, nu este vorba despre o nouă direcție de credință. Ci înapoi la început, înapoi la fundamentul original, înapoi la învățătura apostolilor și prorocilor! S-o mai spunem încă o dată: toți marii evangheliști l-au primit pe fratele Branham ca pe-un evanghelist cu un dar de vindecare deosebit, și doar datorită slujbei lui, și-au început ei slujba lor. Nu vreau să amintesc niciun nume, dar toți știu aceasta. Dar apoi, când a fost vorba despre Cuvânt și în principal despre dumnezeire, despre botezul biblic – aceasta ei n-au mai putut-o suporta. Ei au rămas în prizonieratul babilonian, n-au ieșit afară, și nici altora nu le-au putut propovădui să iasă afară. Prin aceasta recunoaștem că acesta este harul nemărginit al lui Dumnezeu care, vouă și mie, ne-a fost împărtășit în această epocă. Nu numai să primești pe un bărbat deosebit al lui Dumnezeu cu un dar deosebit de vindecare. Pentru că fratelui Branham i-a fost spus aceasta în mod direct: „Fă lucrarea unui evanghelist” și nu că „Tu ești un evanghelist”. Fratele Branham mai accentuează acest lucru în mărturia lui despre pecetea a șaptea: „Ci, fă lucrarea unui evanghelist”. Fie aici în Zürich sau în Lausanne, fie în Karlsruhe sau Stockholm, peste tot unde a predicat fratele Branham, toate au fost adunări evanghelistice unde a fost dată chemarea ca oamenii să-și dedice viața Domnului și, apoi, la încheierea adunărilor el s-a rugat pentru bolnavi. În cele douăsprezece țări în care fratele Branham a predicat, lucrul principal a fost slujba evanghelistică cu darul vindecării. Dar apoi, după deschiderea pecetilor din martie 1963, a venit propovăduirea care se concentra din ce în ce mai mult pe temele biblice și el a trebuit să propovăduiască întregul plan de mântuire al lui Dumnezeu. Și noi, care am primit har înaintea lui Dumnezeu, am înțeles că noi nu putem zidi pe fundamente proprii, ci trebuie să ne întoarcem la fundamentul original – și aceasta este chemarea la separare de tot ce nu aparține acestui fundament.

În adunările de acolo din Cuba se pierde timpul cu muzică și iar muzică. Oamenii dansează în față într-o atmosferă carismatică creată de ei înșiși. Despre acest lucru eu am făcut o observație cu foarte mult bun simț: astăzi nu este vorba ca să creăm o atmosferă de la noi înșine, ci să ne aflăm în atmosfera divină; să vii în adunare cu o

poziție corectă, să ascuți și să primești Cuvântul lui Dumnezeu din toată inima.

Dacă Dumnezeu îngăduie, luna martie este bine planificată. Dacă Dumnezeu dorește și dăruiește har, în luna aprilie, nu fiți surprinși, am primit invitații chiar în Kuweit, Abu Dhabi și Golful Persic; să purtăm Evanghelia deplină, mesajul divin. Apoi vom merge în cinci localități din Pakistan. Noi vom folosi tot timpul. Cu toate că am o vârstă înaintată, noi vom sta la dispoziția lui Dumnezeu până când ultimii vor fi chemați și se va împlini ceea ce ne-a fost citit.

Mai întâi Domnul nostru a venit să ne ia păcatele. El va veni a doua oară (va reveni) pentru toți aceia care au primit împăcarea, harul, vindecarea și mântuirea ca să-i ia la El în slavă. Și noi credem că revenirea Domnului este foarte, foarte aproape. Să ne rugăm în mod deosebit pentru Israel ca Domnul Dumnezeu să dăruiască har.

Noi toți o știm, dar permiteți-mi să fac această observație. Fratele nostru Keller mi-a dat știrile din Israel. Aici este fotografiată sora noastră Magda Goldner; aceasta o amintesc aici cu o intenție deosebită. Ați fost cu toții aici când fratele nostru Simca Goldner, ghidul nostru în Israel, a fost aici Zürich? Voi toți l-ați văzut și permiteți-mi să spun aceasta: bărbatul Simca Goldner a avut o problemă foarte mare cu mine, ca german, și cu Domnul nostru. El a fost unul care a trăit ceva în al Doilea Război Mondial cum doar puțini oameni au trăit. La vârsta de cincisprezece ani, împreună cu un alt tânăr iudeu au fost obligați să arunce în crematoriu trupurile moarte ale iudeilor omorâți. Apoi a venit rândul sorei lui al cărei trup mort l-a aruncat în focul crematoriului sub supravegherea SS-ului. Apoi a venit o zi, într-una din călătoriile în Israel, când el împreună cu mine am fost cazați într-o cameră de hotel. Și el a venit la mine și mi-a spus dintr-o dată: „Frate Frank, eu nu mai pot! Nu mai rezist! Eu trebuie să-ți mărturisesc ceva”. Și apoi mi-a spus scurt și cuprinzător prin câte a trecut. Apoi amândoi împreună ne-am plecat genunchii și I-am mulțumit Domnului și el L-a acceptat și primit pe iubitul nostru Mântuitor și a fost salvat și vindecat pe loc. El avea un ulcer stomacal deschis. Și dintr-o dată, pe buzele mele au venit cuvintele: „Domnul nu doar te-a salvat, ci El te-a și vindecat; primește-o acum”. Noi am

fost într-o legătură interioară deosebită. Și aici, doamna Magda Goldner a dat mărturia lucrurilor pe care a le-a trăit în timpul acela îngrozitor.

Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze pe poporul Său Israel. Mai întâi cei 144.000 vor fi mântuiți și apoi întregul Israel va fi dedicat Domnului. Dumnezeu are un plan de mântuire, pe care El îl împlinește pas cu pas și noi putem trăi, în mod personal, ultima parte a acestui plan pentru Biserică, prin har.

Haideți să citim câteva versete biblice. Voi toți știți ce Îi spun Domnului în ultima vreme, în fiecare zi: „Iubite Domn, gândește-Te la legământul pe care Tu l-ai încheiat cu noi, gândește-Te la Sângele pe care Tu l-ai vărsat pentru noi, gândește-Te la făgăduințele pe care Tu ni le-ai dat și dăruiește-ne o viață nouă, veșnică!” Așa o spun în puternica credință că cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu rămâne în veci. Noi suntem purtătorii acestui Cuvânt; nu doar niște propovăduitori, ci noi purtăm Cuvântul în inima noastră. Și aceasta, împreună cu fratele Miskys, am amintit-o pe scurt: nu sunt doar niște cuvinte pe care le spunem, ci este legătura pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o prin Duhul, ca noi să credem și să înțelegem fiecare Cuvânt în mod corect.

Noi toți știm ce a trebuit Domnul nostru să spună atunci poporului Său iudeu: „*Dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre*” (Ioan 8:24). Nu este suficient doar să crezi: „Sunt iudeu, sunt ales”. Dacă eu sunt ales atunci cred ceea ce a făgăduit Dumnezeu. Acesta este harul pe care ni l-a dăruit Dumnezeu nouă și tuturor acelorora din Israel care l-au primit. Acesta este Ioan 1:11: „*A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit*”. Și partea a doua: „*Dar tuturor celor ce L-au primit, adică, celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu*” (vers. 12). Harul pe care Dumnezeu ni l-a dat nouă și iudeilor; toți iudeii pot fi incluși, toți care sunt predestinați să aparțină Bisericii Mireasă.

O spunem cu mare durere. Acum scurt timp am citit un articol despre un rabin. Tora lui era îmbrăcată în aur, ca o carte coborâtă din cer cu cuvintele Dumnezeului celui viu. Dar ce-i ajută Tora dacă apoi este explicată și răstălmăcită și nu-i este descoperit ceea ce este scris

în ea? Pentru că ei toți rămân mai departe în tradițiile și obiceiurile care le-au fost date. De aceea noi de fiecare dată ne întoarcem la același punct: „*Dacă nu credeți că Eu sunt...*” și atunci a venit Domnul nostru. Făgăduința care a fost dată pentru acel timp a fost că El va veni ca Răscumpărător. De exemplu în Matei 2:2 citim: „*Și au întrebat: «Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în răsărit și am venit să ne închinăm Lui»*”. Apoi Cuvântul cunoscut de noi toți, intrarea lui Isus în Ierusalim, din Matei 21:4-5: „*Dar toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul care zice: «Spuneți fiicei Sionului: «Iată, Împăratul tău vine la tine, blând și călare pe un măgar, pe un măgăruș, mânzul unei măgărițe»*”.

Frați și surori, El a fost Împărat și este Împărat, dar în acel timp El n-a venit pe pământ ca să-Și proclame Împărăția Lui aici pe pământ. El a venit ca Împărat, dar înainte ca să-Și poată proclama Împărăția Lui pe pământ, a venit mai întâi să isprăvească răscumpărarea noastră. Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și ca să fii în Împărăția Lui, mai întâi trebuie să ai viața veșnică.

De aceea a fost atât de greu pentru iudei, de neconceput. Mai ales că în Luca 1, ne este spus de la început ceea ce trebuia să se întâmple atunci. Luca 1:33: „*Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit*”. Dați-vă seama, la prima venire a lui Hristos, când Răscumpărătorul nostru a venit în această lume – vă mai citesc o dată făgăduința: „*Va împărăți peste casa lui Iacov în veci...*”. – iudeii au așteptat un Împărat care va stăpâni, care Se va lupta cu toți dușmanii și va face ordine. Ei pur și simplu n-au cercetat toate celelalte făgăduințe referitoare la planul de mântuire pe care Dumnezeu le-a dat în Cuvântul Său. Chiar și ucenicii de pe drumul către Emaus au spus: „*Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel; dar cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri*”.

Frați și surori, s-o spunem de fiecare dată: marele har pe care Dumnezeu ni l-a dăruit este să vedem rânduiala biblică a istoriei mântuirii lui Dumnezeu, de la început până la sfârșit, și să așezăm totul la locul cuvenit. Pentru că în cuvântul profetic, totul este spus

dinainte, de la început până la sfârșit. Câteodată, în Vechiul Testament, sfârșitul este spus înaintea începutului, dar în Noul Testament a fost rânduie totu. Și același lucru îl facem acum prin însărcinarea lui Dumnezeu. Dacă citim în Romani cap. 9-11 atunci observăm că Dumnezeu Își are calea Lui cu Israelul și calea Lui cu Biserica. Pavel a scris foarte exact: „*Adevărat: iudeii, ramurile au fost tăiate din pricina necredinței lor, și voi, cei dintre neamuri, care erați dintr-un măslin sălbatic, prin credință, ați fost altoiți în locul lor, în măslinul original*”. Prin necredință au fost tăiați din măslinul original; prin credință tu ai fost altoit în același pom.

Frați și surori, și acest lucru trebuie să-l accentuăm de fiecare dată: Dumnezeu nu poate face absolut nimic cu necredință; absolut nimic, zero, mai puțin decât zero; necredința nu merge deloc, nu la Dumnezeu. Căci cine vrea se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că El răsplătește pe cei ce-L caută. Avraam este cel mai bun exemplu pentru noi toți. Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.

În 1 Petru 4 citim ceea ce a fost gândit pentru timpul nostru, iar în vers. 7-11 bărbatul lui Dumnezeu prezintă planul de mântuire al lui Dumnezeu. Cât de des am citit 1 Petru 4:7: „*Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți, dar, și vegheați în vederea rugăciunii.*”!

Frați și surori, sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape, dar vă rog, rămâneți treji, rămâneți normali. Și voi toți tinerilor, învățați-vă meseria, trăiți o viață normală. Să nu faceți nimic ce ar putea aduce ocară asupra Numelui Domnului și asupra Bisericii, ci rămâneți treji, așa cum o spune aici Cuvântul lui Dumnezeu. Cu cât vedem mai mult că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape, Dușmanul pune totu în mișcare ca noi să fim aruncați de pe această cale. Tinerilor, vă rog să fiți întăriți în credință, în credința în Dumnezeul cel viu. Așa cum este scris: rămâneți treji și nu faceți nimic anormal, rămâneți treji și în rugăciune.

Acum un Cuvânt adresat nouă tuturor: „*Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă*

o sumedenie de păcate” (vers. 8). Aici se spune ce trebuie să păstrăm în inimă până la sfârșit, până la revenirea Domnului.

Citim din 2 Petru 1:3-4: *„Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă”*. *„Să vă faceți părtași firii dumnezeiești”*.

Bărbații lui Dumnezeu au inclus toate domeniile. Dacă ne gândim la aceasta și citim scrisorile adresate corintenilor vedem că acolo este vorba despre darurile Duhului, de slujbe, este vorba despre Biserică și viața Bisericii. Citiți scrisorile adresate efesenilor unde este vorba despre alegeți, împăcare, har, mântuire; citiți scrisorile adresate colosenilor. Toate scrisorile au un caracter deosebit, și dacă noi citim aceste scrisori cu o dorință interioară și în duh de rugăciune vedem ce bogăție, ce bogăție! Totul a fost inclus, nouă ne-a fost spus tot ceea ce avem nevoie și trebuie să credem și să știm ca credincioși.

Citim în 2 Petru 1:19 un cuvânt puternic ce privește propovăduirea: *„Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte...”*. Pe care îl avem; nu pe care îl împrumutăm și apoi îl restituim, ci îl avem, a intrat în posesia noastră. Noi suntem încadrați în Scriptură și Scriptura este încadrată în noi. Noi nu suntem în afara, ci suntem în interiorul Împărăției lui Dumnezeu și printr-un singur Duh noi suntem aduși împreună și devenim o unitate în Duhul.

Apoi mergem mai departe în v. 20: *„Fiindcă mai întâi de toate, să știți...”*. Mulțumiri lui Dumnezeu, mie mi-e clar aceasta, o știu de mult timp, că: *„...să știți că nici o prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură”*, adică nu permite o răstălmăcire proprie după placul cuiva. Aceasta o doresc tuturor propovăduitorilor Cuvântului și tuturor acelor care ascultă Cuvântul.

Fac și această observație, cu o mare durere. Fratele Inodin din Orleans a fost în Cuba când am venit și eu acolo; el a avut mai mult timp la dispoziție și s-a dus la un serviciu divin – poate ar trebui să-l numim altfel de serviciu – la o direcție a celor șapte tunete din

Havana. Când el mi-a spus ce a văzut și auzit acolo, eu am fost foarte șocat. Eu m-am gândit: dacă acolo nu este nimic altceva decât direcția celor șapte tunete... El mi-a spus: „Frate Frank, eu nu m-aș mai putea duce acolo a doua oară. Este atâta muzică, atâta „ramba țamba”, atâta despre șapte tunete, încât eu nu mai pot asculta aceasta a doua oară”. Eu stăteam înaintea întrebării: Ce s-a întâmplat în toți acești ani și cine a fost atent la Cuvântul lui Dumnezeu?

Am citit că „nici o prorocie din Scriptură nu permite o tălmăcire după placul cuiva” și apoi în Apoc. 10 este scris că doar atunci când Domnul va coborî ca Înger al legământului și ca proprietar de drept va pune un picior pe mare și celălalt pe uscat, atunci „*cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor*”(v. 3). Dar nu ieri și nici astăzi, ci abia atunci când se va împlini vremea. De ce nu pot înțelege oamenii aceasta? Fiindcă ei n-au niciun respect față de Dumnezeu, n-au nicio chemare ca să propovăduiască Cuvântul. Dar se mișcă pe teritoriul mesajului și se referă la mesaj și în felul acesta dau mai departe păreriile lor proprii.

Fratele Inodin le-a mai spus: „Știți voi că fratele Frank va veni mâine aici?” Atunci bomba a explodat: „Toți pot veni, dar fratele Frank să nu vină”.

Aceasta este așa: numai cine este din Dumnezeu ascultă Cuvântul lui Dumnezeu. Restul vor merge mai departe pe căile lor proprii și își vor împrăștiă răstălmăcirile lor. Și în acest punct putem spune că Dumnezeu ne-a dăruit har ca să cercetăm Scripturile ca cei din Bereea. De fiecare dată să cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să ne găsim starea noastră în Cuvânt și să știm: „Așa cum este scris aici, așa rămâne în vecii vecilor”. Acești frați nu pot face diferența că înaintea deschiderii celor șapte peceti au răsunat cele șapte detunături, și după aceea fratele Branham a spus că el se va întoarce spre est pentru că cele șapte peceti vor fi deschise. Ei nu pot face diferența când fratele Branham vorbește despre această temă. Eu am ascultat pecetea a șaptea de la început la sfârșit. Este minunat dacă auzi și citești mai departe și apoi primești o privire generală. Dacă citești doar o parte, următoarea n-o citești, apoi citești din nou și apoi iar lași

necitit, atunci rătăcești. Dar dacă citești tot ceea ce s-a spus atunci totul este în ordine și nu mai există nicio confuzie.

Frați și surori, noi am putea citi versete biblice unul după altul. Pe scurt să citesc din 2 Tes. 2 unde este vorba despre ceea ce se va întâmpla la sfârșit. Citim din 2 Tes. 2 de la vers. 13: *„Noi însă, frați preaiubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului”*. Aici vedem legăturile pe care trebuie să le avem noi toți: legătura cu Dumnezeu, legătura cu Adevărul prin Duhul lui Dumnezeu.

Frați și surori, eu Îi sunt tot mai mulțumitor Domnului. Pe de o parte, nu sunt destul de mulțumit cu ceea ce I s-a permis lui Dumnezeu să facă, dar sunt mulțumitor pentru ceea ce a făcut El și sunt mulțumitor mai ales pentru voi toți, pentru toți aceia din toate popoarele și limbile, care au primit har înaintea lui Dumnezeu, care nu adaugă nimic, nu scot nimic din context, ci lasă totul așa cum este scris. Nu-i așa?

Unitatea în credință în Cuvânt, în dragoste față de Cuvânt. Așa este scris în 2 Tes. 2:10-11: *„Pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le-a trimis rătăcirii puternice”*. Dragostea față de Dumnezeu, dragostea de Cuvânt, de Adevăr. Legătura cu Dumnezeu este ancorată în dragoste și dragostea este legătura divină desăvârșită. Dragostea ne leagă cu Dumnezeu, dragostea ne leagă unii cu alții și chiar atunci când tot restul se va sfârși dragostea va dăinui, ea nu va pieri niciodată.

Din Coloseni am citit cap. 2 și am fost foarte binecuvântat. Citim din Col. 2 și vă rog să fiți foarte atenți. Col. 2:2-3: *„Pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei”*. Taina lui Dumnezeu, Hristos, taina lui Dumnezeu descoperită. Cât de des am spus în acest loc, că în limba greacă „apocalipsa” înseamnă dezvăluire, dezvăluirea lui Dumnezeu, arătarea lui Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul nostru. Nimeni nu știe

cine este Fiul, afară de Tatăl, nici cine este Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.

Mai înainte am spus că toți marii evangheliști s-au poticnit de descoperirea lui Isus Hristos. Toți s-au poticnit că n-a fost folosită formula trinitară. Așa cum este mărturisit în Biblie, botezul trebuie să aibă loc în Numele Domnului Isus Hristos. Toți au fost botezați în Numele Domnului Isus Hristos, în Ierusalim, în Samaria, în Iudeea, în Efes, de către Petru, Filip, Pavel. Începând cu ziua de Rusalii toți care au fost botezați au fost botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Și o repet, prin aceasta ei s-au poticnit.

Voi știți, începând cu anul 1949 eu am fost în adunări internaționale. Îi cunosc pe toți marii evangheliști în mod personal: pe Oral Roberts, Tommy Osborn, Tommy Hicks și toți ceilalți. Toți aceștia s-au poticnit de aceasta și toți se poticnesc până astăzi. Știți voi ce-mi rupe inima cel mai mult? Cei mai mari și mai rău împotriviți ai învățaturii dumnezeirii și ai botezului sunt predicatorii penticostali. Acum scurt timp am avut un interviu cu un redactor de ziar căruia a trebuit să-i explic de ce tocmai predicatorii penticostali sunt atât de tare împotriva noastră – acest lucru nu-l poți explica niciunui bărbat care mai aparține de biserica evanghelică lutherană; n-o poți explica, dar așa este. Descoperirea lui Isus Hristos este cea mai importantă. Toate învățăturile sunt importante, dar descoperirea lui Isus Hristos este cea mai importantă. „*Lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea* și Eu Mă voi descoperi”. Descoperirea lui Isus Hristos, așa cum au avut-o Pavel și apostolii i-a fost dăruită din nou și fratelui Branham. Așa o putem spune. A avut el nevoie, în comparație cu toți ceilalți, să propovăduiască Cuvântul? El n-a avut nicio alegere; a trebuit s-o facă. Unul trebuia să pună Adevărul pe sfeșnic și trebuia să-l propovăduiască indiferent ce ar fi venit.

În conversația pe care am avut-o cu fratele Branham, el nu m-a întrebat doar de doctorul Gugenbul, ci și despre tatăl său care era predicator într-o biserică penticostală liberă. Și de față cu mine, fratele Branham i-a spus doctorului Gugenbul: „Eu prețuiesc că tatăl tău nu aparține de vreo organizație, ci este un predicator liber”. Fratele Branham știa exact ce înseamnă organizația. Organizația trasează un

gard în jurul ei: „Asta se crede, aceasta se învață” și restul nu mai poate intra. Eu doar amintesc aceasta.

Ce am făcut eu după plecarea Acasă a fratelui Branham? Eu m-am dus acasă la doctorul Gugenbul pe strada Rein de aici din Zürich și am vorbit cu el. El a trăit cele mai puternice adunări aici în Zürich, în Karlsruhe, în Laussane. Dintre toți, niciunul nu a avut atâtea posibilități să asculte Cuvântul și să vadă confirmarea așa cum a avut-o el. Dar apoi: „Proroc, da; dar cu învățătura lui nu putem fi de acord”.

Frați și surori, s-o mai spunem încă o dată: marele har pe care Dumnezeu ni l-a dăruit nu este doar să accepți cu mare simpatie o slujbă, ci să primești învățătura pe care el ne-a adus-o: înapoi la Cuvânt! Noi am putea merge dintr-o țară în alta și am putea da mărturie cum m-am dus în Karlsruhe și am avut o conversație cu bărbatul care a fost cu doctorul Gugenbul și a organizat adunările, și dintr-o dată am primit același răspuns: „Evanghelist – da, dar învățătura lui n-o putem primi”.

Frați și surori, astăzi, poate a cincea oară v-o spun: harul pe care Dumnezeu ni l-a dăruit ca să primim nu numai slujba evanghelică; da, este cea mai importantă, propovăduirea că Dumnezeu era în Hristos și a împăcat lumea cu Sine, că prin Sângele Mielului ne-a fostă dăruită iertarea vinei păcatelor noastre; este importantă, este importantă. În Împărăția lui Dumnezeu nu ești învățat, ci în Împărăția lui Dumnezeu ești născut. De aceea Domnul nostru a spus: „*dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu*”. Dar apoi Domnul nostru spune: „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile...Și învățați-i...*”. Cei care au devenit credincioși au nevoie de învățătura biblică curată. Căci din Sion va ieși învățătura, și din Ierusalim Cuvântul Domnului. Dumnezeu a pus în Biserică diferite slujbe. Și ultima slujbă ca un ultim lucru. Vreau să amintesc cele două lucruri la care m-am gândit.

Același bărbat care l-a tradus (însoțit) pe fratele Branham în Africa de Sud și în Statele Unite a devenit parlamentar apoi, a fost deputat în al doilea Conciliu al Vaticanului și a fost în Roma. Dumnezeu a călăuzit în așa fel ca să predic în acel timp Roma și am fost cazat împreună cu David du Plessis în aceeași locuință, a lui John

McTurner, și am mers împreună la Vatican. Acolo s-au despărțit căile noastre; el a intrat în Conciliu și eu m-am dus cu un grup american să vizitez Vaticanul. Apoi seara am avut o conversație. Fratele lui David du Plessis a fost traducătorul fratelui Branham în Africa de Sud, din limba engleză în limba afrikaans care era limba principală din acel loc. Dacă te gândești că oamenii au fost atât de aproape de această lucrare și totuși ei au mers mai departe pe căile lor proprii. Ca un ultim lucru în acest sens. Fratele Hollenweger a fost un bărbat înzestrat cum rareori întâlnești; avea o retorică puternică, o engleză perfectă, o germană perfectă, o franceză perfectă și a fost traducătorul fratelui Branham pe stadionul din Halle, a fost traducătorul fratelui Branham în Lausanne. El era un bărbat foarte înzestrat cu daruri, o capacitate; el a scris și cartea fratelui Branham despre cele șapte epoci ale Bisericii. Apoi a ajuns în Geneva, la Conciliul mondial al Bisericilor unde are o poziție înaltă. Dacă mă gândesc la toate aceste lucruri, atunci am o așa mare mulțumire. Nu, nu, eu nu dau sentințe, nu judec, ci o spun cu o inimă mișcată: este bine de omul care recunoaște timpul și ceasul, mesajul și mesagerul, este bine pentru omul care ascultă ceea ce spune Bisericilor Duhul, care crede și primește din toată inima.

De aceea sunt mulțumitor cu atât mai mult; nu să fiu ceva, să devin ceva, ci pur și simplu să port ocară lui Hristos, să port Cuvântul descoperit, să semăn sămânța divină și toți aceia care sunt din Dumnezeu vor auzi Cuvântul lui Dumnezeu.

Să cuprindem ceea ce am vrut să spunem astăzi cu o inimă mulțumitoare. Domnul Își desăvârșește lucrarea în zilele noastre. Și aceasta Domnul nostru a spus-o: „*Când veți vedea aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie*”. Dumnezeu ne-a dăruit marele privilegiu să stăm liniștiți, să ascultăm Cuvântul în teamă, să-l primim și să ne fie descoperit și să-I dăm cinste Domnului Dumnezeului nostru pentru aceasta. Prin aceasta noi recunoaștem că am primit har înaintea lui Dumnezeu, că El ne-a făcut de cunoscut căile Sale, în toate detaliile. Lui, singurului, credinciosului, veșnicului Dumnezeu care ni S-a descoperit prin Isus Hristos, Domnul nostru, Lui i se cuvine toată cinstea în vecii vecilor.

Să spunem acest lucru încă o dată: descoperirea lui Isus Hristos. Cine citește în Apocalipsa 1, Îl vede ca pe Cel întâi născut dintre cei morți, Îl vede ca fiind Cel dintâi și Cel din urmă, Care este, Care a fost și Care va veni. Cât de puternică, cât de prețioasă este descoperirea lui Isus Hristos! Noi Îl vedem ca Miel al lui Dumnezeu, ca Mare Preot, Îl vedem în toate domeniile, Îl vedem ca Domn, Care este, Care a fost și Care va fi, ca Dumnezeu descoperit în trup, neprihănit în Duhul, propovăduit între popoare, primit în slavă; toți cunosc 1 Timotei 3:16.

Frați și surori, s-o spunem astăzi în acest loc. Domnului și Dumnezeului nostru Îi mulțumim pentru că am primit har înaintea Lui, că putem crede așa cum zice Scriptura și chiar și slujba fratelui Branham o putem așeza biblic. Domnului Dumnezeului nostru Îi dăm toată cinstea, din toată inima. Noi nu dăm cinstea niciunui om. Fiecare om este doar un vas, doar o unealtă. Acest lucru fratele Branham l-a accentuat atât de frumos; referindu-se la sine și la slujba lui, el a spus: „Închipuiți-vă dacă am aici o trâmbiță, ea nu poate scoate vreun sunet de la sine, ci ea trebuie să fie luată în mână și folosită”. Referindu-se la sine, el a spus: „Eu nu pot face nimic de la mine însumi, doar ceea ce Domnul Dumnezeu poate face prin mine este important”. Noi Îi mulțumim Domnului pentru toți prorocii, pentru toți apostolii, pentru toți bărbații lui Dumnezeu care au fost și au rămas în același Duh. Niciodată un proroc adevărat n-a devenit un proroc fals; și niciodată dintr-un proroc fals n-a devenit un proroc adevărat. Bărbații lui Dumnezeu au fost cei adevărați de la început și așa au rămas. Și Cuvântul lui Dumnezeu care ne-a fost lăsat nouă este Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu și fiecare făgăduință își va găsi împlinirea. Eu am amintit toate lucrurile cu o mulțumire îndoită, întreită, ca să scot în evidență marele har pe care Dumnezeu ni l-a dăruit ca să rămânem treji, să ne mișcăm pe un pământ al descoperirii, să primim ca pe un cadou Cuvântul împreună cu tot ceea ce aparține planului de mântuire al Dumnezeului nostru. Lui, Atotputernicului Dumnezeu Îi dăm slavă și cinste, închinare și mulțumire, acum și în vecii vecilor. Amin.

Cu capetele plecate să căutăm legătura cu Dumnezeu în rugăciune și s-o găsim. Și astăzi, cu inimi mulțumitoare, să-I aducem

laudă lui Dumnezeu. El a făcut lucruri mari. Prin Cuvântul Său, El a vorbit cu noi, ne-a deschis tuturor înțelegerea pentru Scripturi. Nimeni nu trebuie să-l învețe pe celălalt. Noi toți am fost învățați de Dumnezeu prin Cuvânt și prin Duh.

Ție mare Dumnezeu, Îți mulțumesc din toată inima și din tot sufletul pentru că am pășit pe un pământ al descoperirii; Tu vorbești direct cu noi și noi Te înțelegem corect, Te putem primi și crede și putem primi descoperirea tuturor lucrurilor. Iubite Domn, noi Îți aducem toate problemele și mai ales pe toți aceia care sunt mai în vârstă, toți aceia care au nevoie de îngrijire. Iubite Domn, binecuvântează-i și fii alături de ei. Fii cu toți aceia care sunt înaintați în vârstă, dăruiește har și ajută, pentru ca nimeni să nu dispere, ci toți să se încreadă în Tine și să știe că la revenirea Ta trupurile noastre muritoare vor fi schimbate în nemurire. Iubite Domn, permite-ne să aparținem de aceia care vor fi gata la a doua Ta venire, care Te așteaptă, care au auzit ultimul mesaj al chemării afară, al separării, prin har.

În mod deosebit Ți-i dedicăm pe toți tinerii și pe toți aceia care trebuie să ia decizii. Iubite Domn, dăruiește tuturor pacea lui Dumnezeu, dăruiește-le în inima lor siguranța în credință și să nu facă absolut nimic prin necredință sau îndoială. Ci mai întâi să vorbească cu Tine și să-Ți aducă totul înaintea Ta, pentru ca ei să-și dedice viața lor Ție. Iubite Domn, revenirea Ta este atât de aproape! Fie ca toți să fim găsiți în voia Ta desăvârșită. Binecuvântează împreună cu noi în toate popoarele și în toate limbile. Doamne vorbește, cheamă, lucrează și desăvârșește-Ți Tu lucrarea în mijlocul nostru, în zilele noastre. Împreună, laudăm puterea Sângelui Tău, puterea Cuvântului și a Duhului Tău.

Iubite Domn, fie ca ceea ce a fost spus astăzi să fie înțeles corect și să fi căzut pe un ogor roditor și mulțumitor. Fie în voia Ta ca străpungerea să vină în acest oraș, ultima trezire să-și aibă începutul și Tu să-Ți poți desăvârși lucrarea. Ție Îți încredințăm totul și Te rugăm ridică-Ți Fața peste noi toți și dăruiește-ne binecuvântarea și pacea Ta, în Numele sfânt al lui Isus. Aleluia! Amin.